

Kuczman Ferenc (FreeKatana)

Raccoon utolsó napja

Fertőzdj meg Te is!
www.residentevil.hu

Resident Evil - Raccoon utolsó napja

Az átkozott Umbrella embereként megtanultam a szörnyűségeket jól viselni, a cseleket, és trükköket ilyenkor is tökéletesen végrehajtani legjobb tudásom szerint. Öt éven keresztül takarítottam a mocskukat. De besokaltam... Wesker és Birkin ténykedése után otthagytam a céget, elmenekültem. Raccoon City-be az oroszlán barlangjához utaztam. Itt kerestek volna utoljára, gondoltam, de rám jellemző módon rosszul válsztottam. Raccoon City-ben kitört a T-vírus. De még mikor ide költöztem. Egy gyermekkori barátom által, aki a Raccoon rendőrségen szolgált, hozzájutottam az összes fontos és veszélyes információhoz, hírekhez. Így nyomon követhettem az Umbrella ténykedéseit. Ez a barát Kevin Ryman volt. Kevin-nel egy bárban szoktunk találkozót szervezni. Jack bárja ideális volt erre. Nem volt túl forgalmas, eldugott helyen volt, és ezért nyugodtan beszélhattünk az efféle piszkos ügyekről. Ma is az ilyen találkák egyikére indultam, de fél úton furcsa eseményekre lettem figyelmes.

Az utcán mentem, és az egyik sikátorból dulakodás hangja hallatszott. Benéztem hát... A földön egy ember hevert, és felette egy másik aki kissé csámcsogó hangot hallatott. Mivel a sötétben nehezen vettem ki mi is történik, még közelebb mentem, és rákérdeztem mi történik itt...? A csámcsogás abba maradt, és bár nem láttam, hallottam, hogy az egyik felkászálódik, és elindul felém. Ekkor már kezdtek kirajzolódni a körvonalai, és mikor még közelebb ért hozzám, már kartávolságra sem volt. Akkor megláttam mi is az. Kifordult szemek, elfehéredett, feszült bőr, részeges, lomha járás, és sok vér. Igen, ezt bármikor felismerem. Ő, aki valaha ember lehetett, most egy lélektelen szörny volt, aki ember húsrá éhes értelmét vesztett senki volt már. Először nem akartam elhinni, hogy ez igaz. Azt hittem csak álmodom. Közben egyre csak közelebb ért hozzám. Már nyújtotta felém két véres kezét. Az ujjainak végén már csak nyoma volt, hogy egyszer lehetek körmei. Már mind letört, mikor menekülő áldozatába vájta őket. Azt hittem itt is rám találtak, lelepleztek. A valóságba a szörnyeteg szorítása zökkenett vissza. Küzdöttem, hogy el ne érjen a szájával is, mert akkor én is olyan leszek akárcsak ő. Ellöktem magamtól. Megbotlott korábbi áldozatában és hanyatt vágódott. Elővettem eddig rejtekében pihenő pisztolyomat. Amit a paranoiámnak és az üldözési mániámnak köszönhetően még a postaládámig is elviszek magammal. Kibiztosítottam... Oda sétáltam már teljesen éberem a nehezen feltápaszkodó szörnyhöz, és becéloztam a fejét. Most láttam csak meg, hogy egy férfi volt. Nem haboztam meghúzni a ravaszt. De a dörrenéssel egyidőben fájdalom nyilalt a bal vállamba, és már sejtettem is, hogy nem izületi panasz volt, hanem egy harapás. Kicsit kellett csak balra fordítanom a fejem és már meg is láttam az előbbi áldozatot, kinek most én estem áldozatául. A fájdalomtűrésemnek köszönhetően, csak egy sikertelenül elfojtott, fájdalmas fintorral reagáltam, és egy újabb pisztoly dörrenéssel a válam fölött. Azonnal elindultam a bárba, hogy még időben találkozzam Kevin-nel. Útközben is találkoztam pár hasonló esettel, de ezeket igyekeztem elkerülni. Odaértem a bárhoz. Az ajtót betörve találtam a két amúgy asztalként használt hordóval eltorlaszolva. Benéztem... Az emeletre vezető ajtó tárva nyitva, a televízió bekapcsolva, de adás az nem volt. Kitörésre utaló nyomot is találtam egy vértócsa személyében, ami azt mutatta, hogy korábban itt megtémadott valakit egy... zombi. Nehéz kimondani ezt a szót. Mégis ez a szó illik legjobban rájuk. A vértócsa tulajdonosa bizonyára már felkelt, és elindult Kevin után. Láthatóan ő választotta az emeleti utat. Bízom a képességeiben és abban, hogy túléli. Nem megyek utána, megoldja a fiú. Ekkor néhány zombi jelent meg, és esett át az ajtó torlaszán. Felkeltek, és elindultak felém. Hidegvérrel, és nagy gyakorlattal sütöttem el a fegyverem. Egyszer sem tévesztettem el. Fejenként egy töltény. Elindultam... Nem tudtam merre menjek csak azt, hogy ki kellene jutnom a városból. Gyalog nem láttam sok esélyt erre, mégis így indultam neki.

Sok zombit láttam útközben, és sokat gyalogoltam. Már hajnalodni látszott... Találtam egy üres teret, csak a kupi volt nagy, és sok volt a vér. Ennyiben különbözött régi mivoltától. Leültem és elmerengtem. Hagytam, hogy gondolataim elragadjanak a fájdalomtól, és a valóságtól pont mint éjjel, mikor megharapott az a zombi. Visszaemlékeztem mindenre, ami velem történt, mintha csak életem utolsó perce lenne, és az egész leperegne előttem. Egészen kiskoromtól... Egyszer még általánosban a tanár megkérdezte, hogy mi leszek, ha nagy leszek? Azt választottam katona, mert azoknak klassz felszerléseik, és igazi fegyvereik vannak. Sikerült is... de nem úgy, mint ahogy én azt gondoltam, nem az Umbrellánál. Mi lett belőlem? A kis katonai cuccokat gyűjtő lurkóból? Egy ugyanolyan lélektelen gépezet, mint a hullák. Nem vagyok jobb! Csak annyival különb, hogy én nem vagyok kannibál... Hát ez sovány vigasz. És ott van Angelina... Ó igen Angelina szép méretekkkel megáldott nő volt. Még az egyik Umbrella irodában ismertem meg a szőkeséget. Ugyanúgy utálta az Umbrellát akárcsak én. Sokszor, mikor elhívtam melő után egy kávéra, ezekről a piszkos ügyekről számolt be nekem, és csak azért volt még itt, mert fél elmenni. Félt, hogy a vállalat megtalálja és megöli. Megígértem neki, hogy elmenekülünk és együtt új életet kezdünk. De az akció napján nem volt az irodában. Egy hónapig vártam rá, de többé már nem láttam. Ekkor lett elegendő az Umbrellából. Tudtam, hogy ők voltak. Engem is megöltek volna, ha tudják, hogy beszélgetésekbe elegyedtem vele. Hah! Nem olyan okos ám ez a vállalat. Túlbecsültem! Tegnap volt a 34. születésnapom, és mégis oly sokmindent ki akartam próbálni még... Mégcsak nem is dohányzom annak reményében, hogy sokáig fogok élni és mégsem. Ma itt meghalok tudom jól. Az Umbrellánál való szolgálataimért valószínűleg pokolra is jutok. Nem félek. A pokolra jutás megérdemelt annak, aki ilyen helyen dolgozik. Vagyis dolgozott. Nos, még szerettem volna utoljára látni Angelinát, a mosolyát. Érezni az illatát, de sajnos erre nem lesz már lehetőségem. Az életemnek voltak szavakkal le nem írható gyönyörű pillanatai, és ha nem lett volna az Umbrella, akkor az életem egészében véve boldog lett volna. Sajnos mivel elkövettem ezt a hibát, életem legnagyobb hibáját ez nem így lett, és már visszafordítani sem lesz lehetőségem. Csak reménykedhetem akadnak mások, akik le akarják rombolni a vállalatot, és hogy sikerrel járnak. Most eszméltem fel, hogy már fáj a kezem annyira szorítom a pisztolyt. Megnéztem a tárat... Jó még fél tár. A fejemhez emeltem és a ravaszra feszült az ujjam. Ekkor valami olyat láttam az égen ami semmivel sem össze téveszthető. Egy fény sugar húzott el felettem. Jó... tehát a vírus legalább nem terjed tovább. És... Az én utolsó napom egyben Raccoon City utolsó napja is lett. Csak abban reménykedem, hogy Kevin kijutott még időben. Végülis ő volt az egyetlen ember, akihez még fűzött valamiféle érzélem. Ő volt az, aki a múltam része. Senki más. A legjobb barátom...